

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1231/2021
16.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Биљане Синановић, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 180/20 од 06.07.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 151/21 од 23.09.2021. године, у седници већа одржаној дана 16.11.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К 180/20 од 06.07.2021. године и Вишег суда у Чачку Кж1 151/21 од 23.09.2021. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К 180/20 од 06.07.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да на име судског паушала плати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 151/21 од 23.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Томовић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио је списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да дело за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, са образложењем да окривљени не може извршити кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, уколико се нису стекли услови за предузимање конкретне службене радње од стране полицијских службеника, што је у конкретном случају у питању, јер радња претресања стана и других просторија није могла бити предузета, с обзиром да нису били обезбеђени сведоци претреса, имајући при томе у виду и чињеницу да је окривљени радњу извршења предузео око 13,00 часова, односно пре него што су полицијски службеници започели радњу претресања – у 13,10 часова. Поред наведеног, бранилац у захтеву истиче и то да је групни заштитни објект код кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ јавни ред и мир, који у смислу члана 3. став 1. тачка 1) ЗЈРМ представља усклађено стање међусобних односа грађана настало њиховим понашањем на јавном месту и деловањем органа и организација у јавном животу, ради обезбеђења једнаких услова за остваривање људских и мањинских права и слобода грађана зајемчених Уставом, тако да се радња извршења кривичног дела може извршити искључиво на јавном месту, сходно одредби члана 3. став 1. тачка 2) ЗЈРМ. Како је радња за коју је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом предузета у приватном поседу – ограђеном у дворишту окривљеног, то наведено место не представља јавно место у смислу члана 3. став 1. тачка 2) ЗЈРМ. Према наводима захтева, у изреци првостепене пресуде, није наведена ниједна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, тако да радње за које се окривљени терети не представљају кривично дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Околности наведене у захтеву за заштиту законитости одбрана окривљеног истицала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези у образложењу своје пресуде на страни 3, став 2. и став 3. дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред наведеног, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи захтева да окривљени није могао да омета овлашћена службена лица у вршењу

службених дужности пре него што је започела службена радња претресање стана и других просторија, јер из изреке првостепене пресуде произлази да је окривљеном уручена наредба о претресању стана и других просторија, од ког тренутка је наведена службена радња започета, а одгуривање лактом овлашћеног службеног лица полиције од стране окривљеног које је након тога уследило је било усмерено на његово ометање у вршењу службене дужности.

Надаље, Врховни касациони суд налази да код кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, заштитни објект није јавни ред и мир, већ нормално и редовно функционисање надлежних органа за одржавање јавног реда и мира (Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом), који своју функцију врше преко службених лица која обављају службене дужности у тим органима, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева да предметно кривично дело може бити извршено искључиво на јавном месту.

По оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева браниоца окривљеног да у изреци првостепене пресуде није наведена ниједна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ и да радње за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом нису кривично дело.

Основни облик кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, чини онај ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, то, по налажењу овог суда, из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде и то да је: „окривљени АА, ометао службена лица ПС Горњи Милановац у вршењу службене дужности, која су поступала поводом наредбе Основног суда у Горњем Милановцу за претрес куће, чији је држалац и коју користи окривљени, тако што је, након што му је на улици испред куће од стране оштећеног ВВ уручена наредба за претрес и предочен разлог доласка, кренуо ка кући заједно са оштећеним и доласком до улазних врата за спратни део куће иста нагло отворио и лактом десне руке одгурнуо оштећеног ВВ, ушао у кућу и закључао врата, због чега су оштећени у више наврата издали наређење да отвори, што окривљени није учинио, те је потом оштећени ГГ ногом ударио у врата и иста отворио, ушао у кућу и тада чуо воду из водокотлића, након чега је оштећени ДД затекао окривљеног у купатилу како клечи са руком увученом до лакта у вц шољу, те су затим поступили по наредби и извршили претрес куће,“ а у време и на месту како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно произлази да је окривљени описаним радњама службена лица полиције на други начин ометао у вршењу службене дужности, што је једна од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. ЗЈРМ, за које је окривљени оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да су нижестепени судови пропустили да анализирају и оцене одбрану окривљеног, којом је истакао да је разлог за закључавање улазних врата куће било то што се

успаничио и што је први пут имао контакт са полицијом, а било га је и срамота од комшија и родитеља, те је хтео да позове адвоката како би видео каква су његова права из које одбране се, према ставу браниоца, закључује да на субјективном плану код окривљеног није постојао ни директан, ни евентуални умишљај, јер његова свест и хтење нису били усмерени на ометање полицијских службеника у предузимању службене дужности.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева цени одбрану окривљеног и износи своје чињеничне закључке, везано за постојање субјективног обележја предметног кривичног дела у радњама окривљеног, чиме бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић